

Rapport

Datum: 28 juni 2007

Rapportnummer: 2007/135

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord op 26 februari 2005:

- de aangifte van verzoeker betreffende de aanval van de hond van de burens op zijn ganzen en zijn hond niet hebben opgenomen;
- verzoeker niet in de gelegenheid hebben gesteld om een met naam genoemde ambtenaar op de hoogte te houden van de ontwikkelingen omtrent de verhouding met de burens;
- niet bij verzoeker zijn langs geweest ondanks het verzoek daartoe naar aanleiding van verzoekers melding omtrent onenigheid met de burens;
- hebben gezegd dat verzoeker en zijn partner de rotte appels van het dorp zijn of woorden van gelijke strekking;
- geen informatie hebben verschaft naar aanleiding van de vraag of de burens door het maken van foto's zijn privacy hadden geschonden.

Verzoeker klaagt er verder over dat de korpsbeheerder zijn klacht van 3 augustus 2004 pas bij brief van 21 maart 2005 heeft afgehandeld.

Tot slot klaagt verzoeker erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionaal politiekorps Limburg-Noord naar aanleiding van zijn melding rond 02:30 uur over lichtoverlast op 3 augustus 2004:

niet snel genoeg ter plaatse is gekomen;

zich partijdig heeft opgesteld door verzoekers kant van het verhaal niet aan te horen;

een grijpbeweging heeft gemaakt naar de keel van verzoeker.

Beoordeling

In het kader van de chronologische opbouw van de klacht worden de laatste drie klachtonderdelen die zich op 3 augustus 2004 hebben afgespeeld als eerste behandeld. Vervolgens zal de klacht met betrekking tot de afhandeling van deze klacht worden behandeld. Tot slot zullen de klachtonderdelen met betrekking tot de gebeurtenissen op 26 februari 2006 aan bod komen.

Algemeen

1. Op 3 augustus 2004 heeft verzoeker omstreeks half drie 's nachts de meldkamer van de regionale politie Limburg-Noord gebeld met de melding dat hij overlast ondervond van de halogeenlampen van de burens die op een hinderlijke wijze in zijn woning schenen. Toen bleek dat de politie voor deze melding niet ter plaatse kwam, heeft verzoeker de muziek in zijn woning hard aangezet in de hoop dat de politie op deze geluidsoverlast wel zou reageren. Daarop is de politie inderdaad ter plaatse gekomen en heeft een proces-verbaal uitgeschreven voor het veroorzaken van geluidsoverlast door verzoeker. Op dat moment heeft de politie geen nader onderzoek ingesteld naar de melding van verzoeker met betrekking tot de ondervonden lichtoverlast.

2. Op 26 februari 2005, enige dagen na de uitspraak in hoger beroep van de rechter waarbij verzoeker in het ongelijk was gesteld, bevestigde de buurman van verzoeker wederom de bewuste halogeenlampen. Op enig moment later op die dag bevond de hond van de burens zich in de tuin van verzoeker, in deze tuin bevonden zich op dat moment ganzen en eenden. Verzoeker heeft vervolgens de hond van de burens gevangen. Op het moment dat verzoeker de hond mee naar binnen nam heeft deze de hond van verzoeker gebeten. Na een bezoek aan de dierenarts om de ontstane wond te laten hechten, wilde verzoeker de hond van de burens slechts na betaling van de door hem gemaakte dierenartskosten aan hen teruggeven en beriep hij zich op zijn retentierecht. De burens weigerden het gevraagde bedrag direct contact aan verzoeker te betalen. Toen verzoeker vervolgens, ook na opdracht daartoe van de inmiddels ter plaatse gekomen politie te hebben gekregen, bleef weigeren de hond terug te geven werd verzoeker door de politie aangehouden op verdenking van diefstal c.q. verduistering.

I. Ten aanzien van het niet snel genoeg ter plaatse komen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie niet adequaat heeft gereageerd op diverse meldingen van hem met betrekking tot door hem ondervonden overlast van de halogeenlampen van de burens. Verzoeker schrijft hierover in zijn klachtbrief aan de politie van 3 augustus 2004:

"Naar aanleiding van een conflict, wat reeds sinds juli 2001 loopt, was vannacht ('s morgens op 3 aug) voor ons de maat vol. Ernstige lichthinder op onze slaapkamers vanaf 11:30 door 3 lampen van burens op 65b. Om 2:30 gebeld met de meldkamer of er binnen een half uur iemand langs gestuurd kon worden, voor deze treitering. Om 3:00 geen politie geweest en de meldkamer nogmaals gebeld dat we zelf actie zouden ondernemen. Dat als wij niet kunnen slapen door lichthinder de rest van de buurt en burens op 65b ook niet zullen slapen."

2. De korpsbeheerder onthield zich in zijn reactie van 21 maart 2005 met betrekking tot dit klachtonderdeel van een oordeel. Hij schrijft dat er kennelijk verwachtingen bij verzoeker

waren gewekt dat de politie wel zou komen. Uit onderzoek door de politie is echter niet vast komen te staan waar en waarom deze omissie, te weten het al dan niet ter plaatse sturen van een surveillanceauto, had plaatsgevonden. De korpsbeheerder gaf in dit kader aan dat de lichtoverlast door verzoeker al via een civiele procedure aanhangig was gemaakt. Hij benadrukte dat de aanpak en behandeling van deze door verzoeker ervaren overlast geen deel uitmaakt van de prioriteitstaken van de politie.

Beoordeling

3. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent voor de politie dat zij haar taken op daadkrachtige en deskundige wijze dient uit te voeren. Eén van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Wanneer er sprake is van een verdenking van het plegen van een strafbaar feit, dient de politie repressief op te treden. Ook preventie en hulpverlening behoren tot de taken van de politie. Wanneer er sprake is van een conflict mag van de politie worden verwacht dat zij tracht om door bemiddeling tot een oplossing te komen. Daardoor kan wellicht in een vroeg stadium erger worden voorkomen.

4. In dit verband is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, bezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitstelling weloverwogen gebeurt. Zij dient daartoe een aantal factoren tegen elkaar af te wegen, zoals de ernst en de spoedeisendheid van de betreffende melding of het verzoek, de capaciteit van de politie op dat moment, het aantal overige meldingen en het belang daarvan en de overige werkzaamheden. Voor zover mogelijk dient de politie naast de gestelde prioriteiten ook aandacht te schenken aan die gevallen waaraan geen prioriteit kan worden toegekend.

5. De Nationale ombudsman overweegt dat verzoeker al langer last had van de desbetreffende lampen van de burens en in dat kader dan ook een procedure bij de civiele rechter was begonnen teneinde de overlast te doen ophouden. In dat licht bezien heeft de melding, midden in de nacht, dat verzoeker last heeft van de lampen van de burens terecht geen prioriteit gekregen van de politie. Afgezien van het feit dat de politie gedane toezeggingen moet nakomen, welke toezeggingen nu echter niet meer zijn te achterhalen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat aan een melding als deze door de politie geen direct gevolg hoeft te worden gegeven; er is in overeenstemming met het vereiste van professionaliteit is gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de partijdigheid

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een met name genoemde ambtenaar zich niet onpartijdig heeft opgesteld in het conflict met de burens. Hij schrijft hier onder andere het volgende over op in zijn klachtbrief van 3 augustus 2004 aan de politie:

"Triest dat deze agenten zich niet onpartijdig opstelden in dit conflict deze nacht, zoals direct proces-verbaal toezeggen over geluidsoverlast terwijl dit de 1e keer was en voor ons een middel om politie langs te krijgen ivm lichtoverlast."

2. De korpsbeheerder gaf aan dat, ook na onderzoek van de door verzoeker op dictafoon opgenomen gesprekken, niet was gebleken dat er onregelmatigheden hebben plaatsgevonden betreffende het functioneren van de betrokken ambtenaar. Het door hem uitgeschreven proces-verbaal voor de geluidsoverlast is een bevoegdheid van de betrokken ambtenaar. Daar het hier een strafrechtelijke handeling betrof waartegen beroep mogelijk was, onthield de korpsbeheerder zich hier van een oordeel.

Beoordeling

3. Ook met betrekking tot dit klachtonderdeel is het vereiste van professionaliteit van toepassing. Voor een verdere uiteenzetting van dit vereiste en haar betekenis in het bijzonder voor de politie verwijst de Nationale ombudsman naar hetgeen hierover bij de bespreking van klachtonderdeel I onder punten 3 en 4 is beschreven.

4. Verzoeker heeft welbewust een strafbaar feit gepleegd teneinde de politie te laten reageren op zijn melding van lichtoverlast. Onverlet dat het hier een langlopend conflict tussen burens betrof en een onderzoek naar de melding van verzoeker op het moment dat de politie toch ter plaatse was wellicht mogelijk was geweest, kan niet gesteld worden dat verzoeker op dat moment recht had op een onderzoek door de politie. Verwezen wordt naar wat hiervoor onder I. is overwogen. Het plegen van strafbare feiten is niet de geëigende weg om de politie te "bestellen"; er is door de politie niet in strijd met het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van de grijpbeweging

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een met name genoemde ambtenaar een grijpende beweging richting zijn keel heeft gemaakt. In de brief van 3 augustus 2004 verwoordde de

echtgenote van verzoeker het aldus:

"In de discussie die volgde wilde agent B. mijn man, dhr V., in een vlaag naar de keel grijpen tenminste daar leek het op, waarop mijn man zegt : "raak me aan en ik sleep je voor de rechter" als reactie hierop. Deze uithaal van agent B. was namelijk totaal overbodig, maar wel dreigend genoeg."

2. De korpsbeheerder achtte dit klachtaspect ongegrond. Uit het klachtonderzoek is hem gebleken dat het gesprek tussen de betrokken ambtenaar en verzoeker niet prettig is verlopen. Een grijpbeweging naar de keel van verzoeker kan niet door hem op feiten worden vastgesteld.

Beoordeling

3. Uit onderzoek is niet gebleken en ook anderszins kan niet meer worden vastgesteld dat de bedoelde grijpbeweging door de betrokken ambtenaar is gemaakt. De Nationale ombudsman onthoudt zich met betrekking tot deze klacht van een oordeel.

IV. Ten aanzien de klachtafhandeling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt over de trage afhandeling van zijn klacht die hij op 3 augustus 2004 bij de politie heeft ingediend. Op 9 september 2004 heeft verzoeker een persoonlijk gesprek gehad met de klachtbehandelaar. Bij brief van 21 maart 2005 geeft de korpsbeheerder zijn oordeel met betrekking tot de drie klachtonderdelen.

2. In reactie geeft de korpsbeheerder in zijn brief van 30 mei 2006 slechts aan dat de vertraagde afhandeling van deze klacht werd veroorzaakt door capaciteitsproblemen, welke hij ook betreurde.

Beoordeling

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Volgens artikel 9:11 van de Algemene wet bestuursrecht jo artikel 66 van de Politiewet dient een klacht waarover niet door een commissie is geadviseerd, binnen een termijn van tien weken na ontvangst daarvan te worden afgedaan. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Hiervan dient dan schriftelijk melding te worden gedaan aan de klager (zie Achtergrond; onder 1. en 2.). Het vereiste van voortvarendheid impliceert dat hoge werkdruk bij een bestuursorgaan als gevolg van ziekte, onderbezetting of anderszins wellicht als een verklaring kan dienen voor termijnoverschrijding maar niet als een rechtvaardiging.

4. De afhandeling van verzoekers klacht heeft ruim zeven maanden geduurd. De wettelijke termijn van tien weken is hiermee ruimschoots overschreden. De korpsbeheerder heeft naar voren gebracht dat de reden van vertraging was gelegen in het feit dat er sprake was van capaciteitsproblemen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat bestaande capaciteitsproblemen geen geldig excuus zijn voor een dermate grote overschrijding van de wettelijke termijn. Het is de verantwoordelijkheid van de korpsbeheerder zijn organisatie zo in te richten dat er sprake is van een behoorlijke klachtafhandeling. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de korpsbeheerder tekort is geschoten in het realiseren van een tijdige afhandeling van verzoekers klacht. Zijn handelwijze is in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het niet opnemen van de aangifte

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie op 26 februari 2005 geen aangifte wilde opnemen met betrekking tot het feit dat de hond van de burens in de tuin van verzoeker zijn ganzen heeft opgejaagd en zijn hond heeft aangevallen.

2. De korpsbeheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord achtte de klacht niet gegrond. Hij gaf aan dat een aangifte slechts kan worden opgenomen indien er sprake is van een strafbaar feit. Dit was zijns inziens niet het geval bij de melding van verzoeker op 26 februari 2005. De melding werd wel opgenomen in het bedrijfsprocessensysteem.

Beoordeling

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

4.1. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond; onder 3.). Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan, mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voor zover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment, objectief bezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen. Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het

opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolgung, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

4.2. De Nationale ombudsman acht weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte van strafbare feiten op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen.

5. In artikel 425, onder 2, van het Wetboek van Strafrecht (Sr) is bepaald dat hij die onvoldoende zorg draagt voor het onschadelijk houden van een onder zijn hoede staand gevaarlijk dier wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie (zie Achtergrond; onder 4. en 5.).

6. Niet is gebleken dat de betrokken politieambtenaren enig onderzoek hebben verricht om op voorhand en zonder enige twijfel uit te kunnen sluiten dat de desbetreffende hond in de zin van artikel 425 lid 2 Sr 'gevaarlijk' was. Wel ontstaat de indruk dat de melding reeds in een vroeg stadium is ingeschat als zijnde een civiel geschil tussen twee burens en dat deze beoordeling naderhand niet meer gewijzigd is. Voor de betrokken politieambtenaren bestond daarmee in dit geval onvoldoende reden om op voorhand, zonder enig ander onderzoek, ervan uit te gaan dat de gebeurtenis waarvan verzoeker aangifte wenste te doen, geen strafbaar feit inhield. Voor zover bij de betrokken ambtenaar twijfel had kunnen bestaan over de strafbaarheid van de beweerde feiten, had deze er niet aan in de weg mogen staan dat hij gevolg gaf aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van de aangifte. Toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, werd daarmee bij voorbaat onmogelijk gemaakt. Door de aangifte niet op te nemen is gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het niet in contact brengen met een met name genoemde ambtenaar

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij ondanks zijn herhaaldelijke verzoeken daartoe niet door de politie in contact werd gebracht met een met name genoemde politieambtenaar. Naar aanleiding van een eerder incident op 3 augustus 2004 had verzoeker veel vertrouwen in deze destijds als gebiedsmentor voor het gebied waar verzoeker woonde werkzame politieambtenaar. Verzoeker heeft na zijn aanhouding op 26 februari 2005 aangegeven geen verklaring af te leggen en alleen te willen spreken met deze met name genoemde ambtenaar. Toen dit werd geweigerd heeft hij zich beroepen op zijn zwijgrecht. Op 2 maart 2005 heeft verzoeker nogmaals getracht telefonisch met de betrokken ambtenaar in contact te komen. Dit werd wederom geweigerd omdat deze op dat moment geen gebiedsmentor meer was van X.

2. De korpsbeheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord achtte de klacht niet gegrond. In dit kader gaf hij aan dat, mocht de betrokken ambtenaar inderdaad aan verzoeker hebben gevraagd om hem op de hoogte te houden van de verstandhouding met de burens, hij de overtuiging heeft dat de betrokken ambtenaar dit verzoek deed in zijn toenmalige hoedanigheid van gebiedsmentor, met de bedoeling geïnformeerd te blijven over zaken die onder zijn verantwoordelijkheid vielen. Hij zou bij die uitlating geen rekening hebben gehouden met de situatie dat hij op enig moment geen gebiedsmentor meer zou zijn.

Beoordeling

3. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit impliceert dat een bestuursorgaan gedane toezeggingen gestand moet doen.

4. Verzoeker gaf aan dat de betrokken ambtenaar had gevraagd hem op de hoogte te houden van de problemen met betrekking tot het conflict met de burens. De verwachting van verzoeker dat hij op een later tijdstip op zijn verzoek in contact diende te worden gebracht met de betrokken ambtenaar is in deze echter niet gerechtvaardigd. Nu de betrokken ambtenaar op het moment van het verzoek immers niet meer werkzaam was in de functie van gebiedsmentor en er binnen deze functie een nieuwe politieambtenaar werkzaam was, was het redelijk om verzoeker naar deze functionaris door te verwijzen en hem niet in contact te brengen met de politieambtenaar van zijn keuze. Door genoemde handelswijze is niet gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

VII. Ten aanzien van het niet reageren op de melding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie niet heeft gereageerd naar aanleiding van zijn telefonische melding van het incident met de hond van de burens. Verzoeker gaf aan dat hij ongeveer twee uur na zijn eerste melding nogmaals de politie heeft gebeld maar dat aan hem werd aangegeven dat er geen politie langs zou komen. Naar mening van verzoeker is de politie pas ter plaatse gekomen na de telefonische melding van de burens over de diefstal van hun hond en is de politie in eerste instantie hun kant van het verhaal aan gaan horen en pas daarna bij verzoeker langsgegaan. De Nationale ombudsman ziet deze klacht als een klacht gericht op de door verzoeker veronderstelde partijdige opstelling van de politie.

2. De korpsbeheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord achtte de klacht niet gegrond. Hij gaf aan dat de eerste melding van verzoeker die dag om 12:19 uur werd gedaan. Vanwege het feit dat zijn klacht privaatrechtelijke aspecten bezat werd naar het oordeel van de korpsbeheerder de melding terecht niet in de categorie met de hoogste prioriteit geplaatst. Diezelfde dag vond er omstreeks 14:45 uur een tweede telefoongesprek plaats waarin door de politie is aangegeven dat verzoeker de politie opnieuw kon bellen als de zaak zou escaleren. Toen de zaak daadwerkelijk uit de hand dreigde te lopen, is er volgens de korpsbeheerder een hoge prioriteit aan de melding gegeven en is er omstreeks 16:30 uur een politiepatrouille ter plaatse gegaan. Hiermee zijn naar het oordeel van de korpsbeheerder de meldingen van verzoeker correct afgehandeld.

3. Een samenvatting van de door de meldkamer opgemaakte rapportage met betrekking tot de melding geeft het volgende beeld:

12:19 uur Verzoeker belt met de melding dat de hond van de burens hun ganzen en hun hond heeft aangevallen. Verzoeker geeft aan al langer een conflict met de burens te hebben.

12:21 uur Buurman belt met de melding dat er een enorm conflict is met verzoeker, die zijn hond meegenomen heeft. Ook de buurman meldt dat er een langstlepend conflict gaande is.

13:04 uur Politiewagen wordt ter plaatse gestuurd (304M) en wordt bijgepraat door 304V.

14:47 uur Verzoeker belt met de mededeling weer terug te zijn van de dierenarts met eigen hond. De hond van de burens bevindt zich nog bij verzoeker en wordt na betaling van de dierenartsrekening weer aan de burens teruggegeven. Verzoeker geeft aan zich op het retentierecht te beroepen en wil dat de politie dit aan de burens mededeelt. De rapporteur op de meldkamer antwoordt dat zij dit zelf moet regelen met de burens.

14:50 uur Rapporteur heeft nog wel bij aan verzoekster aangegeven dat, indien de zaak escaleert, verzoekster nogmaals de politie dient te bellen.

16:18 uur Buurman belt dat hij nog steeds op de politie wacht. Hij is behoorlijk "over de rooie" omdat verzoeker weigert zijn hond terug te geven. Als er niet snel politie komt kan het zijn dat er werkelijk klappen vallen. De hond van de buurman is door verzoeker mee naar binnen genomen. Toen dit gebeurde hadden de honden nog niet gevochten, maar later gaf verzoeker aan dat zijn hond gewond was. De buurman moet de rekening betalen en hij concludeert daaruit dat zijn hond waarschijnlijk de andere verwond heeft. Verzoeker heeft echter zelf, tegen de wil van de buurman, de hond van de buurman binnen gehaald en geweigerd de hond terug te geven omdat deze in de tuin van de burens liep. De hond wordt opgesloten gehouden en de buurman heeft geen idee wat de toestand van de hond is en onder welke omstandigheden de hond wordt vastgehouden

16:31 uur Politie is ter plaatse, na om 15:15 uur de opdracht daartoe te hebben verkregen.

Beoordeling

4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Echter, niet iedere schijn kan een beroep op vrees voor partijdigheid rechtvaardigen: de schijn moet wel objectief gerechtvaardigd zijn.

5. Dat de politie niet reeds naar aanleiding van de melding van verzoeker ter plaatse is gegaan acht de Nationale ombudsman redelijk, gezien de aard en inhoud van de melding. Het is verzoeker zelf die de hond van de burens heeft vastgehouden teneinde het door hem beoogde retentierecht te kunnen effectueren. Met deze mededeling heeft verzoeker vervolgens de politie gebeld, met het verzoek of de politie dit aan zijn buurman wilde mededelen. Dat de politieambtenaren werkzaam op de meldkamer op dat moment de zaak als zijnde een civiel geschil tussen twee burens hebben ingeschat lijkt een juiste beslissing. Toen na enige tijd en enkele telefonische gesprekken met zowel verzoeker als de buurman bleek dat de situatie dreigde te escaleren, is de politie zo snel mogelijk ter plaatse gegaan.

6. Dat de betrokken ambtenaren ervoor gekozen hebben om eerst het verhaal van de burens aan te horen, wiens hond naar hun oordeel was gestolen, komt de Nationale ombudsman niet als onredelijk voor. In een situatie als de onderhavige is het van belang om van iedere betrokken partij zijn visie op het conflict helder te krijgen. Het is echter niet altijd mogelijk voor de politie om partijen tegelijkertijd te horen om daarmee de indruk van vooringenomenheid te vermijden. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het enkele feit dat de betrokken politieambtenaren er voor hebben gekozen de burens eerst aan te spreken niet kan leiden tot de conclusie dat zij zich niet voldoende hebben ingespannen om de schijn van partijdigheid te vermijden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

VIII. Ten aanzien van de opmerkingen over verzoeker en zijn partner

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de hulpofficier van justitie hem, na zijn aanhouding op 26 februari 2005, op het politiebureau zou hebben medegedeeld dat zij "de rotte appels van het dorp waren en de boel verziekten".

2. In het kader van de klachtafhandeling hebben zowel de betrokken hulpofficier van justitie als de betrokken politieambtenaren ontkend dat deze uitspraken zijn gedaan.

Beoordeling

3. Ten aanzien van dit klachtonderdeel staan de lezingen lijnrecht tegenover elkaar. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan de ene lezing meer aannemelijk is dan de andere.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

IX. Ten aanzien van het niet verschaffen van informatie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie geen uitspraak wilde doen of de door de bureaus van hen gemaakte foto's een schending van hun privacy hebben opgeleverd. Op die foto's zouden verzoeker en zijn vrouw staan, alsook hun familieleden en vrienden.

2. De korpsbeheerder liet in reactie weten dat verzoeker in het kader van de klachtafhandeling in het gesprek van 4 oktober 2005 met de klachtbehandelaar aangaf dat hij inmiddels zelf voldoende informatie had verzameld over deze kwestie. Aangezien het naar mening van de korpsbeheerder niet meer te achterhalen was of en hoe er, naar aanleiding van het verzoek dat verzoeker zou hebben gedaan, is gehandeld door de politie, onthoudt hij zich van een oordeel.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

4. Nu het heimelijk maken van foto's van personen aanwezig in een woning of op een andere niet voor het publiek toegankelijke plaats verboden is ingevolge het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond) en ook anderszins het maken van foto's aan door de wet gestelde regels onderhevig is, had verzoeker van de politie kunnen verwachten nadere uitleg hierover te krijgen. De conclusie of het maken van de bewuste foto's inderdaad een schending van de privacy van verzoeker oplevert is niet aan de politie maar aan de rechter.

5. Nu feitelijk niet is komen vast te staan dat de politie had geweigerd om verzoeker van informatie te voorzien met betrekking tot de inbreuk op zijn privacy leidt dit bezien in samenhang met hetgeen verzoeker heeft aangegeven in het gesprek met de klachtbehandelaar op 4 oktober 2005 ertoe dat de Nationale ombudsman zich onthoudt van een oordeel.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord te Venlo is,

gegrond ten aanzien van:

de klachtafhandeling; wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid

het niet opnemen van de aangifte; wegens strijd met het beginsel van fair play

niet gegrond ten aanzien van:

het niet snel genoeg ter plaatse komen;

de partijdigheid;

het niet in contact brengen met een met name genoemde ambtenaar.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

de grijpbeweging;

het niet reageren op de melding;

de opmerkingen over verzoeker en zijn partner;

het niet verschaffen van informatie.

Onderzoek

Op 4 maart 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te X, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord te Venlo. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord (de burgemeester van Venlo), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 3 maart 2005.
2. Brief korpsbeheerder van 21 maart 2005.
3. Brief korpsbeheerder van 19 december 2005.
4. Reactie van verzoeker van 12 januari 2006.
5. Standpunt korpsbeheerder van 30 mei 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft. "

2. Politiewet

Artikel 66

"In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift."

3. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163

"[1.] De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een

ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.

[2.] De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens

gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.

[3.] De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Met een ondertekende aangifte wordt gelijkgesteld de aangifte die

langs elektronische weg is gedaan, mits deze voldoet aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gestelde eisen. Bij algemene maatregel van

bestuur kunnen beperkingen worden aangebracht in de gevallen waarin aangifte langs elektronische weg kan worden gedaan.

[4.] De schriftelijke volmacht, of, zoo zij voor een notaris in minuut is verleden, een authentiek afschrift daarvan, wordt aan de akte gehecht.

[5.] Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in

artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht.

[6.] Artikel 155 is van toepassing."

4. Wetboek van Strafrecht

Artikel 139f

"Met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de vierde categorie wordt gestraft:

1°. hij die, gebruik makende van een technisch hulpmiddel waarvan de aanwezigheid niet op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt, opzettelijk en wederrechtelijk van een persoon, aanwezig in een woning of op een andere niet voor het publiek toegankelijke plaats, een afbeelding vervaardigt;

2°. hij die de beschikking heeft over een afbeelding welke, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, door of ten gevolge van een onder 1° strafbaar gestelde handeling is verkregen."

Artikel 425

"Met hechtenis van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie wordt gestraft:

1°. hij die een dier op een mens aanhitst of een onder zijn hoede staand dier, wanneer het een mens aanvalt, niet terughoudt;

2°. hij die geen voldoende zorg draagt voor het onschadelijk houden van een onder zijn hoede staand gevaarlijk dier."

5. Arrest van de Hoge Raad van 10 maart 1992, NJ 1992/571

Ten aanzien van het element "gevaarlijke hond" in de strafbepaling van artikel 425 onder 2 Sr heeft de Hoge Raad bepaald dat de opvatting dat een bepaalde hond eerst dan als gevaarlijk kan worden beschouwd, indien hij door zijn gedrag heeft laten blijken gevaarlijk te zijn voor mens en dier, niet juist is, aangezien ook een hond die zich niet gevaarlijk heeft gedragen, maar waarvan op grond van andere feiten of omstandigheden kan worden aangenomen dat hij gevaren oplevert, als gevaarlijk in de zin van artikel 425 Sr moet

worden aangemerkt.

"Dit brengt mede dat voor het onderhavige geval vooreerst moet worden beantwoord de vraag of de rechtbank een juiste betekenis heeft toegekend aan het in het primaire deel van de telastelegging voorkomende begrip "gevaarlijk", welk begrip aldaar kennelijk is gebezigd in dezelfde betekenis als in art. 425 aanhef en onder 2 Sr.

6.2.

Blijkens haar hiervoor onder 5 weergegeven overweging is de rechtbank kennelijk van opvatting dat een bepaalde hond eerst dan als gevaarlijk kan worden beschouwd, indien hij door zijn gedrag heeft laten blijken gevaarlijk te zijn voor mens of dier. Deze opvatting is niet juist, aangezien ook een hond die zich niet op de door de rechtbank bedoelde wijze heeft gedragen, maar waarvan op grond van andere feiten of omstandigheden kan worden aangenomen dat hij gevaren oplevert welke voormelde wetsbepaling in het algemeen heeft willen voorkomen, als gevaarlijk in de zin van die bepaling moet worden aangemerkt."